

Presentació d'ESCRITORES AL TERRAT
Recital poètic amb motiu del “8 de Març”
Dia Internacional de les Dones
Organitzat per l'AELC
3 de març de 2011, Octubre CCC

Isabel Robles

“Bona vesprada, benvingudes i benvinguts.

M'és molt grat presentar la sessió especial d'ESCRITORES AL TERRAT que avui realitzem per tercer any consecutiu amb motiu del 8 de març, Dia Internacional de les Dones. El *Women's International Day* que la Internacional Socialista de Dones, reunida a Copenhaguen, va encunyar el 1910, i es va celebrar per primera vegada en la història l'any 1911. La Internacional va elegir com a fita històrica la impressionant manifestació a l'East Side de Nova York, el 8 de març de 1909, amb motiu dels triomfs recents de les obreres, majoritàriament del tèxtil, després d'una dura vaga de tretze setmanes; alhora que es reivindicaven els drets laborals pendents, entre els quals hi havia el final del treball dels xiquets, així com el vot i l'accés a l'educació que les sufragistes allí presents demanaven per a les dones. Per tant, enguany es commemora el primer centenari d'aquesta celebració.

Cal dir i recordar que, segons la documentació escrita, aquest és l'origen del Dia Internacional de les Dones, i no el tràgic incendi a la *Triangle Shirtwaist Co.*, fàbrica de confecció tèxtil del Lower East Side de Manhattan, i la consegüent mort de 146 treballadores, que va ocórrer el 25 de març de 1911¹. Recuperar amb rigor la història i la veu de les dones és tan important com el fet mateix de la recuperació, puix no és igual ser quasi sempre víctimes, que ser subjectes actius i protagonistes de les pròpies conquestes.

Nosaltres, un any més celebrem totes les batalles col·lectives i individuals guanyades des del passat, l'existència de veus consistents i pròpies, però també continuem reivindicant tot allò encara pendent d'assolir: la igualtat pràctica davant de les lleis, els drets que no acaben d'aplicar-se, etc.; o d'eradicar: actituds i accions pròpies de les forces vives del passat, igualtats uniformadores, situacions laborals de doble marginació en època de crisi, maltractaments, explotació sexual, violència o mort.

¹ Joan Dash., *We Shall Not be Moved. The Women's Factory Strike of 1909*, Scholastic Inc., New York, 1996, pp. 140-41

I, en tant que escriptores, ho fem a la nostra manera, des de l'escriptura. Sense instal·lar-nos còmodament en una torre d'ivori, puix amb Anne Sexton creiem que “una escriptora és essencialment una espia”; i amb Virginia Woolf, tal i com deia en “Les dones i la narrativa”, dins *La torre inclinada*, pensem que l'escriptora, “la dona extraordinària (,) està en funció de la dona corrent. Sols quan sabem quines són les circumstàncies en les quals viu la dona normal (...), sols quan podem mesurar la forma de vida i les experiències vitals a les quals pot accedir la dona corrent, podem explicar l'èxit o el fracàs de la dona extraordinària, com a escriptora”.²

Així, la nostra petita contribució avui consistirà a oferir-vos un tast divers i ampli de paraules pròpies i alienes, de poemes de les cinc poetes convidades, i d'altres poemes de la seua elecció, on trobareu un calidoscopi de l'apassionant i complicada, i de vegades terrible, experiència de viure.

I dit això, vull presentar-vos, breument, les poetes i aquest acte, que està organitzat per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), amb el patrocini de CEDRO i de la Institució de les Lletres Catalanes de la Generalitat de Catalunya i amb la col·laboració de l'Octubre Centre de Cultura Contemporània, gràcies a la qual ens trobem en aquest magnífic edifici.

Christelle Enguix va nàixer a París i és de La Safor, d'on també són els seus pares. És diplomada en relacions laborals per la Universitat de València. Començà a escriure poesia els anys noranta, formant part de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana del País Valencià. Fou inclosa a *Lletra Valenciana, Antologia de Joves Escriptors* amb el recull “Com l'aigua de la nit dins una rosa amarga”. Ha estat guardonada amb el XXVI Premi de Poesia Ciutat de Benicarló pel poemari *L'arbre roig*, en 2006; i amb el XXVIII Premi de Poesia Senyoriu d'Ausiàs March de Beniarjó, l'any 2008, per *El cor del minotaure*. D'ell ha dit la pròpia autora: “A *El cor del minotaure* em centre en la idea del laberint, i ho aprofite per plantejar possibles ponts entre el jo i l'altre; podríem dir que empre el fil d'Ariadna per comunicar el món de dins amb el món de fora.”

Mª Josep Escrivà va nàixer a Gandia. És correctora lingüística i professora. Ha publicat diversos poemaris, la majoria dels quals han estat premiats –el Senyoriu d'Ausias March de Beniarjó, el Marià Manent, etc.. Els seus dos darrers llibres són *Tots els noms de la pena*, (2002), i *Flors a casa* el qual va estar guardonat amb la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona, en 2007. Ha estat inclosa a diverses antologies, com ara *Imparables. Una antologia* (2004), i *Eròtiques i despentinades* (2008), a cura d'Encarna Sant-Celoni. Sovint organitza i participa en recitals poètics. (Imagine que després ens parlarà sobre el

² Editorial Lumen, Barcelona, 1977, pp. 162-63

darrer, “Un cant a l’esperança”). A propòsit de *Flors a casa*, ella va dir : “Som éssers privilegiats en un món que no ho és tant (...); el poemari representa el fet de prendre consciència que passen fets molt durs i dolorosos en àmbits llunyans, però que també tenim dret a cercar un recer particular (...) la poesia sobreviu en un món que li és hostil”.

Maria Fullana va nèixer a València. És traductora de l’anglès, del gallecportugués i el francès, i correctora d’estil. Poeta, narradora, i una incansable “agitadora” cultura i cívica, a més de rapsoda. En poesia, des de 1986, ha publicat diversos llibres, que han estat premiats. *Blues*, Premi de Poesia Senyoriu d’Ausias March de Beniarjó, 1988, i *Ícara*, (1990) són els seus darrers poemaris. Com a narradora, és autora de *Contes feiners*, (1990), i *Joc de dames*, (1992). Com a rapsoda cal ressenyar, entre altres, els recitals “De negre ran de guerres. Dones contra la guerra”, 1996, “Tres voltes rebel” Homenatge a Mª Mercè Marçal, 2007, i “Eròtiques i despentinades”, 2008, amb Encarna Sant-Celoni. També ha estat inclosa a l’antologia del mateix nom. Veterana i combativa poeta, la seua poesia, ha reproduït Begonya Mezquita al seu blog *La paraula nostra*, ha estat considerada “valenta i agosarada” on descobreix l’ocult, que la paraula recobreix i dóna forma”.

Begonya Pozo va nèixer a València. És traductora i professora d’italià a la Universitat de València. Poeta i gestora cultural incansable també, és Directora i fundadora de l’Aula de poesia de la Facultat de Filologia de la Universitat de València, des de 2002; també de l’Aula de poesia de la Universitat Politècnica de València des de 2003, i co-fundadora del projecte poètic recentment estrenat S.E.M.P.E.R. Com a poeta ha publicat *El Muro de la noche*, *Tiempo de sal*, en 2004, i recentment, en 2010, ha estat guanyadora del XXX Premi de Poesia Senyoriu d’Ausias March amb el recull *Poemes a la intempèrie*. Respecte a una poètica d’urgència ha dit: ...”l’artefacte lingüístic i poètic no és res més-res més!- que un caleidoscopi infinit a través del qual transmetre la visió d’un món, el nostre, convertint-nos així en els testimonis privilegiats d’una quotidianitat sempre fugissera ... “

Pepa Úbeda va nèixer a Carcaixent . Professora de valencià de Secundària. Il·lustradora, poeta, artista plàstica, animadora cultural incombustible a la Societat Coral El Micalet, encarregada de la Sala d’Exposicions i dels “Aplecs al Micalet” . Amb el poemari *Varador de sorra*, va obtenir el XLV Premis “Recull” de Blanes, Premi Benet Ribas de Poesia, en 2009, i posteriorment el Premi Miquel de Palol amb *La meua*

frontera, en 2010. Un poemari que es nodreix de la vida familiar, sentimental i viatgera de l'autora, qui ha escrit aquest recull per recordar, ha dit, "els nostres morts i els desheretats del món". Com a artista ha fet exposicions d'aquarel·la i de gravat. I amb la sèrie *Transmudances* ha il·lustrat el monogràfic *Identidades de género y cambio social*. També ha il·lustrat *La Paz es nuestra. 30 mujeres de un infinito*, de Cristina Escrivà: retrats escrits i dibuixats de dones que estigueren en la València de la República.

I dit això, passeu-ho bé. Té la paraula Christelle Enguix.”